

Kultur Kunst

Det var en bloggsvart aften

Dette er bloggen til noen som ugjenkallelig har gått seg vill i natten og aldri noensinne vil komme seg hjem.

«Tidsånden» er et sånt begrep som bestandig føles både konstruert og utilstrekkelig. Det gjør det her også, men det er like fullt det første ordet som lar seg formulere i møte med Steinar Jakobsens nattsvarte visjoner på Galleri K. Og jeg har ikke helt grep om hvorfor ennå – titlene på de mange maleriene i olje på aluminium hinter tvertimot til et kulturellt referenslandskap jeg kjenner ganske godt fra før, samplet som de er fra Joy Division, William S. Burroughs og synthpioneren Fad Gadget. Ting jeg forholdt meg til da jeg var 20. En ganske annen tidsånd, således. Likevel, Joy Division – og man kan godt argumentere for at det er en tidløs størrelse – virker i det minste være i åndelig slektskap med Jakobsen under disse nattlige ekskursene. Det er den samme isolasjonen som trenger seg på med nedkjølt melankoli.

Vi ser som oftest silhuetter i motlys, i den grad der er noe lys – maleriet ser teknisk sett ut til å være manet frem i

lyse farger på en sort bakgrunn, og er altså allerede der en negasjon. Man kan lett gjenkjenne situasjonene, som drita folk som fortvilt prøver å finne veien hjem, eller tettpakkede dansegulv, strippebuler, og noen ganger et snapshot fra skogen der månen anes mellom grantrær (og nettopp der fikk «tidsånden» meg til å koble scenariet til *True Blood* – denne ekstremt estetiserte tv-serien om vampyrer som knuller, der naturen hele tiden ligger tett på, befolket av et eskalerende antall mytologiske vesener).

Rus. Det som på overflaten – og den er jevn og flat nok til at jeg trenger briller for helt å se noen penselstrøk i det hele tatt – først lar seg forstå som en nedsølet, flekkete fotorealisme, har altså en ganske pessimistisk og trist dybde. Hvis vi skal forstå det som en blogg – og utstillingen heter tross alt *Black Blog* – er dette mange mil unna kjendis-wannabe-utbruddene fra sminketispesnes og høyrehipsternes domener. Dette er bloggen til noen som ugjenkallelig har gått seg vill i natten og aldri noensinne vil komme seg hjem, eller komme noe sted som helst overhodet. Kort fortalt, det er bloggen til noen som er altfor desillusjonert til å

Nedkjølt melankoli: Isolasjonen trenger seg på i Steinar Jacobsens bilder. Her: *Birthday*, 2011.

bruke tid på å holde en blogg gående i utgangspunktet, og vi beveger oss avgjort i en av helvetes kretser der rusen utgjør både metode og overordnet mål. (Nå, er det ikke sånn vi holder på uansett i denne håpløse tilstanden vi befinner oss?)

Lyse flekker. Men det er likefullt noe mer som får dette til å klikke, og meg til å tikke. Noe strikt faglig noe. Noe jeg ikke helt får fatt i før jeg leser katalogens

forord, forfattet av min kollega Arve Rød. Hør her: «Black Blog skærer fremdeles et poeng eller to på evnen til å imitere et fotografisk forlegg med simulakrisk presisjon. Men etter årevis med mer eller mindre tvungen språkliggjøring av selv det mest likefremme håndverk, er det ikke lenger behov for å teoretisere det opplagte.» Det er den konklusjonen jeg har famlet etter i noen timer her. Vi har å gjøre med et fotorealistisk maleri

ANMELDELSE

STEINAR JAKOBSEN
Black Blog
Galleri K, Oslo

som mer eller mindre løsriver seg fra fotografiet. Et maleri som trekker fotografiet langt inn i sitt eget univers, der det imploderer i tilfeldige forbipasserende lyse flekker, likt den ensommes kjipe ejakulasjon over noen velvalgte bilder. Veldig bra. Imponerende faktisk. Og helt klart definerende for tidsånden.

TOMMY OLSSON